

TEREZA
MATOUŠKOVÁ

VÍLÍ KRUHY

Tereza Matoušková

VÍLÍ KRUIHY

OBSAH

Tanec zlatých mincí.....	5
Třpyt božské substance.....	17
Osamělý život zasvěcených.....	31
Jitřenka a Severka.....	43
Nabízí se možnost výměny.....	55
Jižní hlídka.....	67
Mechanický svět.....	81
Závan hniloby.....	91
Co bys dělal na mém místě?.....	101
Zrnka písku se přesypají.....	111
Pasti na duhové ptáky.....	123
Horší už to být nemůže.....	137
Hluboko v Srdci.....	149
Vílí světlo.....	161
Jemné stehy.....	173
Slib.....	183
V nitru slunce.....	197
Přijmou mě nebo zemřou.....	207
Hra o čas.....	221
Noc dlouhá jako věčnost.....	235
Svítání.....	245

TANEC ZLATÝCH MINCÍ

Trpytivé koule magického světla sice páchly sírou a tlumeně bzučely, ale i ony už vydávaly více záře než podmořské slunce. V posledních dnech pohaslo natolik, že svět tam venku pohltilo šero. Alespoň tak si to šeptaly dívky u snídaně. Odkud se to doneslo jim, Ladona netušila. Už pěkných pár let žádná z nich neopustila sklepní prostory pod hokynářstvím v Tarčí ulici.

Podmoří se dalo považovat za umělý svět. Bohové sem přemístili rostliny a zvířata poté, co kontinenty nahoře přestaly být obyvatelné. Slunce, které každý den putovalo od východu k západu, se skládalo z myriády očarovaných koleček, pružin a šroubků. Na jejich správném chodu závisel tady dole veškerý život. Teď se mechanismus pokazil a vypadalo to, že se žádný z nebešťanů nemá k tomu, aby jeho srdci vrátil správný rytmus.

Ladona by nemohla tvrdit, že je jí tento přístup cizí. Představovala si, že vnímají svět, který jim v posledních letech nezkrotně bujel pod rukama, stejně jako ona své mladé tělo. Chápala, proč ztlumili světlo a odvrátili tváře.

„Zvedni si ty vlasy,“ poručila Min, žena Ladonina majitele. Pro podnik svého chotě dělala první poslední – vybírala nejhezčí děti, učila je tanci, šila pro ně kostýmy a vymýšlela vystoupení. Když příliš vospěly na to, aby zákazníky zajímaly, postarala se, aby za ně dostala na černém trhu slušně zaplacenno a mohla zase nakoupit čerstvé zboží.

Ladona věděla, že pomínuly časy, kdy pro své pány představovala zlatý důl. Kdyby z této zašlé slávy stále ještě netěžili,

už dávno by se krčila v podpalubí mezi amforami s olejem, protože by ji prodali nějakému zbohatlíkovi z Ostrovů.

Zírala do zrcadla na svůj odraz – zachmuřenou tvář a ruce, které křečovitě svíraly svazky čupků. Min jí je zapletla, protože jí přišlo, že tak děvče vypadá mladší.

„To bolí,“ vykvikla Ladona, když jí Min stáhla prsa pruhem látky.

„Osuš si oči a mlč. Dnes musíš být hezká. A veselá. Budeš muset vydělat i za sestru.“

Ladona nervózně polkla a znovu se zhlédla v zrcadle.

Kéž by najednou přestala růst.

***

V zákulisí se tísnila se čtyřmi dalšími děvčaty. Přivezli je sem z jihu ze swérských kolonií na Ostrovech. Vypovídaly o tom jejich obrovské zelené oči bez bělma. Všechny se zdály být podstatně mladší než Ladona, hrudníky pod kostýmy vypadaly dokonale ploché a žádná z nich jí nesahala po ramena.

Z lokálu sem doléhalo opilecké halekání. Nic neobvyklého. Podnik musel být velmi dobře odhlučněn. Ladona zavřela oči a pokusila se detailně si vybavit večer, kdy je sem se sestrou přivezli. Když ji vyvedli z krytého vozu, přšelo. Bylo to naposledy, kdy cítila studené doteky deště na svých lících. Hoky-nářství se choulilo mezi dvěma špinavými a polorozpadlými bytovými domy. Připomínalo bezzubou stařenu, která k vám zvedá misku, bábu, do které si můžete bez úhony kopnout. Nikdo by nečekal, že vás takový dům může pohltit a beze zbytku strávit vaše dětství.

V případě, že se Ladona ve své cele postavila na špičky, dosáhla na malý zamřížovaný průzor a mohla vykuknout ven. Často zahlédla cípy ošumělých sukní a nohavice vyrudlých

kalhot, jak se míhají kolem jejího vězení. Když volala, nikdo ji neslyšel. Nechápala, jak je možné, že se nikdo z kolemjdoucích jedinkrát nepodíval pod nohy. Jako by se vznášela v malé bublině uprostřed prázdnoty.

Čtveřice swérských dětí odskákala za doprovodu živé hudby na pódium. Vedle Ladony si přidřepla Min. Nervózně si uhlazovala sukni a pokušovala z manželovy dýmky.

To vystoupení skončí fiaskem, pomyslela si Ladona. *Stejně jako minule*. Nešlo jenom o to, že sestra onemocněla a nemohla vystupovat. Bez ní nedokázala z čísla vytrískat tolik, ať se snažila sebevíc. Nešlo ani o plátno, které mělo zakrýt křivky jejího těla a omezovalo ji v pohybu. Něco v ní po celé ty roky pomalu hnilo. V posledních smutných týdnech ta zkaženost získala navrch a ovládla nejen její apatickou duši, ale i tělo, které se stávalo neohrabaným.

„Exkluzivně pro naše hosty...“ doneslo se k Ladoniným uším z uvaděčovy řeči. V běhu do ní vrazilo jedno z dětí, které se vracely z pódia. Min ho odstrčila a netrpělivě pokynula zdráhající se Ladoně. *Připrav se. Tak jdi už*, ponoukal děvče její výraz.

„Vílí mládě z dalekého severu, odtrženo od prsu divé amazonky...“ Ladona se postavila a udělala první krok. Věděla, že ten bývá nejhorší, ještě nikdy však neměla tak těžké nohy. Min do ní podrážděně strčila. Děvče zaškobrtlo a jen s obtížemi se udrželo na nohou, aby vyklopýtalo bočním vchodem na jeviště. Přivítal ji vlažný potlesk. Na ošlapaná prkna dopadla hrst zlatých mincí. Mladá tanečnice prkenně dokráčela doprostřed forbíny. Skrz oblaka kouře z napěchovaných dýmek spatřila tváře diváků.

Rane, Minin manžel, si zakládal na okázalém, pravda maličko kyčovitém, luxusu a kvalitě nabízených služeb. Zákaz-

níci se rozvalovali v čalouněných křeslech a bryndali nápoje na stolky vykládané drahým dřevem a polodrahokamy. Vše v dokonalém rozporu s obrazem krámků v chudinské čtvrti tam nahoře.

Rane o svém doupěti často hovořil jako o zcela unikátní záležitosti. Ladona kdysi slyšela, jak se s Min baví o tom, že kdyby cokoliv prosáklo napovrch, rozčilení měšťané by se rozhodně nespokojili s trestem, který by manželům vyměřil světský soud. Žádali by spravedlnost zasvěcených, vykonavatelů božské vůle. Nejenom krev, ale i absolutní zatracení.

Každou noc usínala a představovala si, jak ji ze snů vzbudí dupot a puch bojových kouzel. Jedinečnost celého podniku však způsobila, že klientela držela podivně při sobě. Jako kupa špinavého prádla. Zatraceně drahého a dobře vypadajícího oděvu, tak skvěle vypadajícího, že jste si ani nevšimli, jak se mezi jednotlivými vlákny kroutí drobní červi.

Nemusela to slyšet, aby věděla, o čem si šeptají.

„Ty malé vílí děvky tu mívali dvě.“

„Asi jednu střelili nějakému pupkáči na Ostrovy. S tímhle podnikem to jde z kopce.“

„Baže. Není to to, co to bývalo. To jejich zboží už je pěkně vyčpělé a o exkluzivitě už se taky mluvit nedá. Až vyhraje válku na severu, tak budu mít malou vílí děvku na každém prstu jednu.“

„Tak rozjede to už, nebo na nás bude jen blbě koukat?“

Válka na severu. Boj s Vílami o neznámý zdroj, který by mohl pomoci Podmoří přečkat blížící se katastrofu. Důvod, proč jejího posledního zákazníka musela vyvést ochranka. Stejně ji stihl pořezat. Jeho magicky nadaného syna zrekrutovali zasvěcení. Pokusil se dezertovat a čarovná ochrana tábora

ho spálila na uhel. Nebýt Víl a jejich války, syn by žil, to zákazník šeptal, když vytáhl nůž.

Kolik otců by jí zašeptalo do ucha totéž a pak by jí nechalo okusit polibků chladné oceli. Nenávist se den ode dne stupňovala.

Přes oplzlé výkřiky a pobízení, že už by mohla začít hýbat zadkem, se Ladona ani nehнула. Jen cítila, jak jí stoupá do tváří růž. Kdosi dole v hledišti zapískal. Někomu jinému vypadla z prstů sklenice. Nebylo to však údivem nad Ladoniným nenadálým výkonem. Jednoduše přebral.

Děvče se totiž na předscéně schoulilo do klubíčka a rozvzlykalo se.

***

Celu před nedávnem vyběhli. Zatuchle štiplavý smrad plísně zmizel, ale lezavý chlad podzemní prostory zůstal. Jejich předchozí pokoj vyhřívala drahá delfská magie, na tu však po Ladonině vystoupení ztratily nárok. Mladá Víla v slzách prosila, aby v teplejší místnosti nechali alespoň Moru, její nemocnou sestru. Min se nenechala ničím obměkčit. Zrovna utratila menší jmění za nesmírně půvabnou míšenku, děvčátko se zrzavými vlasy Delfů a hadíma očima Temnářů. Takový artikl si zasloužil příhodné prostory.

Ladona pečlivě zabalila Moru do přikrývek a lehla si vedle ní na tvrdou pryčnu, aby dívku zahřála alespoň vlastním tělem. Těžko říct, jestli chorá Víla vycítila sestřinu přítomnost. Neotevřela oči, ale ze spánku tiše zakňourala a škubla sebou.

Neúspěšná tanečnice ji pohladila po rozpálené líci. „V kuchyni se už určitě vaří horká polévka. Brzy se zahřejeme, uvidíš.“

Mora v odpověď zamručela a její tvář se na okamžik rozjasnila. Ostatní děvčata z Ranova podniku často poukazovala na to, že si sestry vůbec nejsou podobné. Ladona nevěděla, jak jim to vysvětlit.

„My nemáme rodiny, žádné rodiče nebo sourozence,“ říkala, „pouze sestry. S nejbližšími sestrami, starými i docela malými, žijeme v kruhu a vlastního společného muže. Ale jinak to nerozlišujeme.“ Malé Delfky a Temnářky na ni kulily oči a nechápaly. Stejně jako ona nedokázala pochopit tu jejich roztřesenou lítost.

„Takže nemáš maminku a tatínka? Mně se po těch mých hrozně stýská.“

Ona měla Moru, která stále voněla kruhem a Severním hvozdem, vzdáleným domovem. Každá Víla si jej v sobě nesla. Dohromady tvořily jedno nesmírné kouzlo.

Sepjala ruce a začala se polohlasem modlit k Paní duši. Ladona se narodila nedlouho poté, co se od nich bohyně odvrátila. V době, kdy vyrůstala, se ještě o rozkolu mezi Paní a vílí královnou mluvilo jako o poměrně čerstvé události. Ženy se ještě nepřestávaly k rozčilené bohyni modlit, jako by se nic nestalo.

„Paní duši, vím, že se na nás zlobíš, ale dej, ať se Mora uzdraví,“ vydechovala Ladona. „Nesmí nás rozdělit. *Prosím*. Jsi určitě našťvaná právem a já udělám cokoliv, abych to odčinila. Jen nás dostaň domů.“ Matně si pamatovala na den, kdy se ztratilo první dítě. Bez ochrany, kterou jim bohyně poskytovala, se pro lovce a obchodníky s bílým masem staly mnohé vílí osady snadnou kořistí. Zvláště ty, které ležely daleko za hranicí centrálního lesa. Takto se jim podařilo lapit i Ladonu a Moru.

Tenkrát se ještě v Podmořanech nevyznala, celý svůj život prodlévala mezi Vílami. Ve chvíli, kdy se na protějším břehu malého jezírka, u kterého si dívky hrály, zjevil vysoký muž, zůstala jen zkoprněle zírat.

„Vidíš ho? Je to Delf nebo Temnář?“ ptala se tenkrát Mory. Její sestra, která projevila daleko víc duchapřítomnosti, místo odpovědi vyskočila na nohy a rozběhla se mezi stromy. Tam už ale číhali další lovci.

Pamatovala si na první noc, kdy se krčila vedle Mory v mrňavé kleci. Jak vnímala její tělo jako jediný zdroj tepla v okolí. Dokázala si vybavit i ustavičný déšť, který je provázel po celou cestu až do jižní Delfie. Mnohokrát ji napadlo, jestli Mora pláče nebo jí jen smáčel tváře lůják. Později totiž už nikdy neuronila ani slzičku a vše přijímala s lhostejností. Jako by její nemoc začala mnohem dřív, než se rozkašlala a v horečkách ulehla na lůžko.

***

Ten večer zabouchal na dveře nenápadného hokynářství v Tarčí ulici podivný návštěvník. Na ženu prostého dělníka, která by si přišla pro chlebové placky, se zdálo být až moc pozdě. Na zákazníka s poněkud odlišnějšími choutkami zase příliš brzo.

Síma, prodavač, který měl na starosti prodej legální části Raneova zboží, navíc dnes zavřel poměrně brzy. Popravdě, už neměl, co by kupujícím nabídl. Měšťané, zděšení pohledem na pohasínající slunce, odnášeli zboží po náručích. Brzy v regálech nezůstalo nic než pár pytlíků s bylinkami proti kašli. Krátce před tím se tu dvě kulhající báby popraly o poslední kousky se-schlé zeleniny. Síma děkoval všem bohům, starým z Aze i těm

novým, že Rane chrání svůj majetek důmyslnou magií. Po noži zaraženém mezi kličkami střev dvakrát netoužil.

Když se tedy krátce po setmění ozvalo klepadlo, seděl v koutě na trojnožce a asi po čtvrté nebo po páté přepočítával tržbu. Zvykl si tady předstírat práci, i když zrovna neměl do čeho píchnout. Pokud zaslechl ozvěnu dětského pláče nebo výkřiku, hrál naopak hluchého.

Manželka zemřela, když jejich nejmladší nemělo ani půl roku. Tady mu platili a to dobře. Jak jinak by uživil v tomto městě tři hladové krky? Ty dvě manufaktury, ve kterých by mohl ještě před rokem pracovat, dávno zavřeli. Tohle by řekl do očí i samotnému bohu smrti. *Nemá jinou možnost. Tak.*

S otevíráním ovšem nespěchal. Minci po minci naházel výdělek zpět do kasy. Zaštrachal v šuplících a otřel z vyprázdněných regálů imaginární prach. Když se salva klepání rozezněla popáté, vztekle odhodil hadr a odšoural se ke dveřím.

„Bastardi nadržení,“ odplivl si, než sáhl po klíči. Venku vydatně pršelo a návštěvník se choulil do těžkého pláště.

„Přejete si?“ zavrčel prodavač. Osoba k němu zvedla oči. Hokynář zkoprnl. Podle hranaté ramenaté postavy a bělostných vlasů hádal, že má tu čest se starším vojákem, ale ta... *bytosť* měla tvář mladé a vcelku pohledné ženy.

„Jsem tady správně u Ranea Taverse?“ I hlas zněl vysoce, téměř zpěvně.

„Ano..., paní,“ vykoktal.

„Přišla jsem ve jménu královny Severního hvozdu, abych s tvým pánem dojednala jistý obchod. Sama bez svých sester, přesně jak bylo ujednáno. Déšť mi sice nevadí, ale mohl bys mě už konečně uvést dovnitř a oznámil svému nadřízenému, že jsme s ním připraveny jednat.“

„Promiňte, ale kdo že je to připraven jednat?“ nechápal Síma.

Žena si ho změřila ledově modrým pohledem. „Víly.“

Síma před ní o krok couvl a v útrokách mu zacvakal zubiský strach. *No jistě, královna Severního hvozdu, jsem hlupák...* Snažil se nepředstavovat si tu bělovlásku potřísněnou od hlavy až k patě od krve. *Ne, tohle není hadonoška. Možná je to stejně hnusná vražedkyně, ale není to hadonoška. Jak to ale poznám? Bohové, co když... Nemysli na ty dvě Víly ve sklepení. Nemysli na ně!*

„Hned to bude, paní. Udělejte si mezitím pohodlí.“ Síma se rozběhl mezi regály. S tímto nechtěl mít nic společného. *Kdyby mi jen tak dobře neplatili. Kdybych dokázal sehnat jinou práci.* Ještě nikdy mu nepřišel dům Ranea Taverse tak rozlehlý. Schodiště tak dlouhé. Ani klepání na dveře pánovy pracovny tak tlumené.

„Dále,“ ozval se zevnitř Raneův rozmrzelý hlas.

„Pane,“ vpadl dovnitř Síma, „je tady legát ze Severního hvozdu.“

Zavládlo ticho. Majitel podniku se otočil od okna. Min, která seděla za manželovým stolem a přebírala se v účtech, nepatrně pozvedla obočí.

„Přiveď ho... nebo spíš ji, jak předpokládám.“

Víla čekala na vyplašeného prodavače uprostřed krámu. Ruce držela založené na ploché hrudi a vypadala, že se tu štítí čehokoliv dotknout. Símu následovala bez jakýchkoliv poznámek, ale našlapovala jako někdo, kdo se prodírá smrdutým a mazlavým bahnem. Hokynáři se nesmírně ulevilo, když za ní mohl zavřít dveře od pracovny.

Ten pocit ho opanoval, dokud se neocítl přibližně v polovině schodiště. Potom ho ovládl démon zvědavosti, který

ho přinutil otočit se a připlížit zpět, aby přiložil ucho vedle pozlacené kliky.

„Musí vám být jasné, že lepší nabídku nedostanete,“ uslyšel zevnitř Vílin hlas. „Jak dlouho ještě vaše slunce vydrží? Nebude to trvat dlouho a Podmoří se zahálí do tmy. Rostliny uschnou, zvířata pomřou a hladové obyvatelstvo se s loučemi ve vyhublých rukách bude požírat navzájem.“

„Takže je na těch žvástech něco pravdy? Že dokážete pěstovat rostliny i bez slunečního světla?“ promluvila Min. „Jinak jste totiž v úplně stejném průseru jako my všichni ostatní, bělovlásko.“

„Řekl bych, že jsou v daleko větším průseru, miláčku,“ poznamenal Rane. „Minimálně se kvůli těm žvástům v Delfii sbírá poměrně slušná armáda. Brzy z nich vymáčkeme pravdu. Jen stále nechápu, k čemu vám budou dvě polomrtvá vílí děvka.“

„To je věc naší magie,“ odvětila Víla úsečně. „Jsme ochotné za naše sestry slušně zaplatit. Protivílí nálada roste nejenom tady, ale v celém Podmoří. Opakuji, že lepší nabídku nedostanete.“

„Protivílí nálada možná zrovna roste, ale to neznamená, že se věci neobrátlí a že se nevyplatí počkat,“ namítl Rane. „Věřím, že to nebude trvat dlouho a bohové z Aze slunce opraví. Potom zase přijdou Víly do kurzu.“

Nastalo ticho. Síma si mohl jen představovat, co se za dveřmi děje. Stalo se ale zřejmě něco, co přinutilo Ranea velice rychle změnit postoj: „Dobře, dobře, dobře, nebudme ukvapení. Dejme tomu, že bychom na nabídku vaší královny přistoupili. Kde máme jistotu, že nám zaplatíte zlatem a ne trochou chladivé oceli, hm?“

Víla opět nějakou dobu mlčela. Když potom znovu promluvila, její hlas studil více než vítr ze zasněžených plání. „Jistotu nemáte žádnou a překvapuje mě, že ji čekáte. Jako kuplíř, který prodává děti, musíte přece den za dnem přežívat s tím, že vám někdo dřív nebo později naliže to vaše milované zlato roztavené do chřtánu.“

TŘPYT BOŽSKÉ SUBSTANCE

Azeský palác, sídlo starých podmořských bohů, ležel uprostřed rozsáhlých věčně kvetoucích zahrad. Obvykle hrály všemi možnými barvami – od zlatavě žluté, přes bronzově oranžovou a purpurovou, po indigově modrou. Z fontán prýštil nektar, cestičky nechali bohové vysypat rubíny a ve větvích pěli ptáci se zlatým perím. Palác se nacházel v jiných sférách bytí než svět, ve kterém usínala Ladona po boku své sestry a mohl si takovou okázalost dovolit.

Dnes byste při pohledu z okna spatřili pouze stříbrně se lesknoucí jezírka uprostřed podupané zeleně. Vše by částečně zakrýval tajemný světélkující opar.

Nižší božské bytosti, které Azeským sloužily, už dále nedokázaly snášet příkoří, kterého se jim od nebešťanů dostávalo. Do čela povstání se protlačili mechanici, bůzci, kteří měli na starost správu Podmoří. Čistili filtry a odpady, udržovali příjemnou teplotu, hnojili půdu a zejména pečovali o nebeská tělesa, hlavně o nezbytné slunce. Stejně jako páni z Aze pocházeli i oni od Jádra všech věcí. Přitom vykonávali tu nejhorší práci. Bičovali je, plivali po nich. A čeho se jim dostalo? Pohárku nektaru a to pouze každý druhý den. Že by měli nárok podílet se na řízení světa? To ani ve snu.

Dosud mohli každý čtrnáctý den trávit v Aze a využívat všech výhod božství. Azeským ovšem přišlo, že to má velice špatný dopad na jejich pracovní morálku. Proto tuto výhodu s konečnou platností zrušili.

Rebelové zaútočili na azeské žaláře a osvobodili boha smrti Kerabrita, kterého zde jejich páni drželi za kolaboraci s novými bohy. Vládci božské sféry vězně po celou dobu účinně vysávali, brali si z něj energii i vědomosti. Mechanici z Kerabrita vytrhali všechny hadičky, které ho napojovaly na přístroje řídicí azeskou výrobu a jakmile se jim ho podařilo vzkřísit, prohlásili ho za svého vůdce. Ve stejný okamžik vystoupila v Síni Jádra bohyně života Vilasia, která se už dříve stavěla proti uvěznění svého protějšku.

„Já a Kerabrit nejsme součástí azeského panteonu, nikdy jsme nebyli a nebudeme!“ proklamovala. „Existovala jsem jako drak, ale rozpúlili jste mě a přetvořili ve dva bohy. Tím se z nás ale nestali Azeští. Jsme dračí bohové a naše věrnost, stejně jako věrnost všech draků, patří novým bohům!“ Velká vitrážová okna se roztránila a dovnitř vtrhly povstalecké oddíly vedené Kerabritem a předními mechaniky.

„Za nové bohy! Za draky! Za všechny sračky z podmorských stok!“ rozléhalo se božskou síní. Nastala mela. Božská garda obrovských okřídlených koček, Katů, vyrazila ze stínu sloupoví, připravena hájit zaskočené nebešťany. Primitivní zbraně vzbouřenců, sestávající se obvykle z lehce poupravených pracovních nástrojů, mohly jen stěží obstát proti miléním tvrdého výcviku a ostrým tesákům, zvyklým trhat božské bytosti na kusy. Jakmile se do všeho vložily i další složky azeských sil, tekla ušlechtilá stříbřitá substance proudu a zaplavovala žalostně podupané záhonky květin.

V okamžiku, kdy to vypadalo, že už je vše rozhodnuto, se velitel Katů přitočil k otci bohů Seovosovi. Položil mu širokou tlapu na rameno a promluvil v prvotním jazyce, v tom, ve kterém všechny věci a děje mají jména. „Lederon, Móneon Mópe. Ta špína se vzdává.“

„Pobijte je všechny,“ rozkázal bůh ve stejném jazyce. „Uděláme si nové sluhy. Lepší.“

Bitva se změnila v jatka. Kočky trhaly prosícím služkám bez milosti hlavy a nechávaly za sebou jen kaluže světélkující břechky. Pokud se v nich ozývalo svědomí, uklidňovaly ho mantrou: *Stejně vás všechny přetvoří. Nemusíte se bát. Znovuzrodíte se jako poslušná malá zvířátka. Ale budete existovat. Vlastně jsme vám vůbec neublížili.*

Dračím bohům se podařilo uniknout připraveným portálem. Vilasia zřejmě zradu plánovala dlouho a čekala na příležitost ji realizovat.

„Máme je nechat jít, pane?“ ozval se znovu velitel božských koček. „Mohli zmizet kamkoliv.“

„My ale víme, kam se půjdou skrýt. Za novými bohy do Podmoří. Musíte je lapit dřív, než se tam dostanou.“ Azeští udržovali s novým panteonem příměří. Znamenalo to mimo jiné, že pokud by se Kerabrit s Vilasiou dostali pod ochranu nových bohů, staří by na ně ztratili nárok. Tak zněla dohoda.

„Co máme udělat, až je chytíme?“

„Vilasiu roztavte a její nehmotnou substanci přineste zpět. Přetvoříme ji stejně jako naše sluhy. Kerabrita spoutejte a přivlečte pokud možno vcelku.“

V době, kdy se Kati vydali za svou kořistí, se do Aze donesla ještě jedna nepříjemná zpráva. Podmořské slunce začalo skomírat.

„Zavolejte mi mechaniky,“ rozkázal Seovos dřív, než se nad svým požadavkem stačil zamyslet.

„Všichni mechanici jsou mrtví, otče,“ podotkla bohyně přírody. „Musíme stvořit nové.“

„Mechaniky pro nás udělal Kerabrit.“ poznamenal další bůh. „To on stvořil Podmoří. Vždycky se o všechno staral Ke-

rabrit. Nebo Vilasia. Pocházejí přece z posledního draka, kterého jsme si nechali. Draci pro nás vždycky všechno tvořili už předtím, takže se nepohneme z místa, dokud se nevrátí Kati.“

„Když odmítneme slunce opravit, smrtelníci se proti nám postaví. Rozpoutají další válku,“ připomněla bohyně přírody. „Tito červi z nás vysáli první poslední. Co by se stalo, kdyby se proti nám postavili i ti zasvěcení, kteří nám ještě zachovávají věrnost a spojili se s těmi, kteří slouží novým bohům?“

V sále to zašumělo.

„Zavřete brány Aze a všechny portály, které vedou ven z Podmoří,“ rozkázal otec bohů. „Nic se nesmí dostat dovnitř ani ven. Dokud si smrtelníci budou myslet, že máme možnost, jak slunce opravit, ale odvrátili jsme se od nich, nebudou proti nám nic podnikat. Ať si vše vyřeší noví bohové.“

Ten rozkaz bohy vyděsil.

„*Naxia!* Šílenství! Noví bohové nejsou o mnoho silnější než obyčejní zasvěcení. Nedokážou zastavit takovou zkázu!“ ozvala se bohyně přírody.

„Co když se ale vše protáhne a nestihneme dodat mechaniky včas? Co když Kerabrit zemře? Nemáme už žádného draka, pomocí něhož bychom podoceánskou državu znovu obnovili, nemůžeme dovolit, aby vše zašlo až tak daleko. Dejte Kerabritovi milost! Pusťte ho na svobodu a přenechejte opravu jemu!“ křičeli další.

„Oni zjistí, že jsme je zradili! Zaútočí na nás! Co když tentokrát brány nevydrží!?“ ozvalo se do všeobecného mumraje.

„Uvědomujete si vůbec, jak velký energetický zdroj pro nás Podmoří znamená? Pokud o něj přijdeme, budeme téměř bezmocní!“

„Dost!“ vykřikl Sevos. „Vždycky si můžeme obsadit nový svět. Je to nákladné, ale nebylo by to poprvé. Tak jako tak,

když se budou utápět ve vlastních problémech, na nás se nedostanou.“

***

Tři páry širokých křídel se míhaly řídkým vzduchem a trhaly nízko letící mračna. Bělostné cáry se otíraly o mohutné plece a zanechávaly na nich polibky vlhkosti, které se mísily s horkým potem. Na světě neexistovaly rychlejší a vytrvalejší oři, než Šestinozí, které chovali ve svých stájích bohové z Aze. Žádný tvor, ani ten stvořený ze stříbrné látky, ale nedokázal prchat věčně. Kerabrit znepokojeně sledoval, jak obrovitému stvoření odletují z tlamy chomáče pění. Bůh smrti se otočil v sedle.

„*Vilasio?!*“ zařval. Šestinohého, na kterém cválala jeho druhá polovička, pohltila lezavá mlha. Kerabrita to znepokojilo. Chlad s ukrutnou vytrvalostí bodal do jeho zarostlých tváří. Na kníru se mu srážely kapičky vlhkosti. Už se ani nepozastavoval nad tím, že vzduch proudí do jeho těla jedinou trubicí a ne celým povrchem těla. Příliš si zvykl na podobu chmurného boha smrti, kterou mu vtiskli v Aze. Napadlo ho, jestli by se vůbec ještě jako drak cítil pohodlně. Přitom by mu to přineslo tolik výhod.

„*Vil?!*“

Z chuchvalce oblaků zaznělo divoké zaržání. Vzápětí se z bílé kaše vyřítil hřebec. Frkal horké sliny a všemožně se snažil vyhnout ostrým zubům Katů, kteří po něm lačně chňapali. Bohyně v sedle se křečovitě držela bujné hřívý a přivírala vlhké oči.

„Já už nemůžu!“ vykřikla. V rukou ochrannitelsky svírala ošoupanou koženou brašnu a polykala slzy.

„Vidíš ten horský hřeben? Tam je setřeseme!“

Vilasia horečnatě kývla a nakopla bujného vraníka do slabín. „*Amaría! Lutrain Vorla Daon, Moran-vória!* Spěchej, ŠestinoHy, prosím!“

Dva hřebci slétli z oblohy, dopadli do sněhu a jejich křídla se změnila v šestero dlouhých a silných nohou. Vyrázili po zasněženém úbočí hory. Kati se zastavili mezi dvěma šedivými chuchvalci oblačnosti a chvíli zmateně otáčeli hlavami a nabírali vzduch prosycený vlhkostí.

Dvojici jezdců se mezitím podařilo zmizet mezi skalisky.

„Stará vílí cesta!“ ukázal bůh smrti na tmavší linii, která se klikatila zasněženými pláněmi. „Míří k horám. Vílám se nikdy nechtělo chodit oklikou, když mohly jít skrz a přímo milovaly, když mohly těmi svými čárami bourat v kopcích průjezdy. Něco takového tam musí být. Tam je setřeseme.“ Obrátili ŠestinoHé směrem k pohoří a skutečně, silnice je pohodlně zavedla do útrob hory.

„Dříve nebo později nás stejně dostihnou,“ prorožovala bohyně. Kerabrit mlčky seskočil z oře. Opatrně se přikradl až k ústí tunelu a vyhlédl ven.

„Víš to stejně dobře jako já, neunikneme jim,“ ozvala se Vilasia znovu, důrazněji. „Ne oba.“

„Zapomeň na to. Tentokrát ti to nedovolím.“ Bůh smrti se zahleděl do její drobné tváře. Po posledním roztavení a při následné transformaci jí otec bohů přiřkl tvář mladé děvečky. Dojem křehkosti jenom umocňovaly světlé vlasy a modrá kukadla. Jak by mohla vypadat její příští tvář? Rozpomněla by se ještě vůbec, čím kdy byla? Kolikrát za tu dobu, co existovali v této podobě, obětovala své vlastní já, aby on mohl uniknout? Řídla. S každou další proměnou se mu ztrácela před očima.

„Jeden z nás musí nést naše vědomosti dál. Mně už stejně všechno vymazali z hlavy. To ty jsi stvořil Podmoří a všechny

ty další věci.“ Rozhodným gestem si strhla z ramene brašnu, kterou tak obětavě chránila. Nacházelo se v ní dračí náradí, které ukořistila v paláci bohů. „Cítím oceán. Podmoří není daleko. Najdi nové bohy, potom budeš v bezpečí. Femorian tě potřebuje. Draci tě potřebují. Mě můžeš všechno doučit později.“ Protáhla se kolem Kerabrita ven. Sníh zakřupal pod jejíma útlýma nohama.

„Nedělej to. Počkej, něco vymyslíme...“

„*Dare Mereny...*, však víš. Až mě příště potkáš, už to nebudu já. Teď je zdržím, jak dlouho budu moci. Tak běž už, proklatě, nemíním tu zemřít pro nic za nic!“

Kerabrit si přehodil brašnu s nástroji přes rameno a vyskočil do sedla. Připadal si jako zbabělec, když zabořil ostruhy do svalnatého těla. *Neobracej se. Nebudeš moci odejít, pokud uvidíš, jak ty bestie...* Jenomže se nedokázal nedívat.

Bohyně bez hnutí sledovala, jak se k ní Kati blíží. Pohnula se až v momentě, kdy obrovští predátoři přeskočili poslední pahorek, který je od ní dělil. Rozpažila. Počala růst a měnit se. Jedna ruka se zkroutila a vrostla zpátky do těla, druhá se zvětšila v gigantické křídlo. Tvář se protáhla do podoby dlouhého čenichu. Drak. Jenomže polovina ho chyběla, jako by ho roztrhli vejpůl. Lebka končila v místě šípového švu, trup rozpuštěnou hrudní kostí, z břicha trčely vnitřnosti. Zbytek tvořil Kerabrita, který ujížděl závějemi z dosahu smrtících tesáků.

Kati nezaváhala a s lačně rozevřenými mordami se vrhla vpřed. Vilasia ve své dračí podobě chraptavě zařvala a ohnala se chabými zbytky své čelisti proti útočníkům. Ozval se řev, který trhal bubínky. Jednoho se jí podařilo zachytit a rozdrtit na kaši. Ve stejný okamžik ale drápy ostatních koček s hrůzoplou jistotou vjely mezi stříbřité šupiny. Drak nekrvácel. Rozpouštěl se. Začalo to temenem hlavy, které se rozhodlo

propadnout se do sebe. Netrvalo to dlouho a zhroutila se celá mozkovna. Následovala ji tlama, potom krk a blána jediného křídla.

To už ale Kerabrit neviděl. Jeho Šestinohý ucítil pach smrti a vyrazil jako splašený podzemní chodbou pryč. Bůh cítil v chřípí hlínu, starobu a plíseň. Přesvědčoval se, že ten sladký závan nemůže být Vilasiinou substancí. Ujeli už značný kus cesty.

Brzy opět spatřili denní světlo.

„Utiš se a poslouchej mě,“ promluvil ke zvířeti, které ho neslo. „Potřebujeme se dostat k oceánu. *A Eanor.*“

Šestinohý nebeský oř si odfrkl, ale poslušně se znovu přeměnil a vznesl se na oblaka, aby mohl sebejistě vyrazit k východu. Neletěl tudy prvně. Kerabrit ucítil nesmírný vděk. Sám by teď cestu k vodě najít nedokázal. Toyfina, draka, kterého s Vilasiou dohromady tvořil, rozpúlili před dávnými časy. Už nemohl vnímat bohyninu bolest. To ho ovšem mučilo daleko více, než kdyby cítil každou kapku, která se z jejího rozpadajícího se bytí rozplynula v tajícím sněhu. Prázdnota v něm se roztahovala a díky závratí, která ho náhle popadala, málem sklouzl z koňského hřbetu.

Krajina pod nimi vypadala stejně jalová jako většina vnitrozemí. Písečné duny se střídaly s kamennými mohylami a temnými mrtvými roklemi. Podmořané tento svět nazývali Souší. Málokdo by uvěřil, že se tu kdysi od obzoru k obzoru rozkládal prales.

Naštěstí tato část země neměla zůstat pustá navždy. Poté, co se přiblížili k okraji kontinentu a Kerabrit shlédl dolů, všiml si, jak ze suché půdy odvážně raší tráva a drobné keře. Tu a tam zpozoroval zakrslý les.

Existovalo mnoho světů, rozličných, lišily se dokonce i tvarem. Tento připomínal gigantickou chlebovou placku. Sho-

ra i zdola se na něj lepily duchovní roviny, ve kterých leželo mimo jiné zászvětí a Azeský palác. Kolem toho všeho obíhala nebeská tělesa. Celý vesmír visel uprostřed Prostoru, který jím prostupoval a díky němuž držely jednotlivé díly pohromadě.

Bůh si vzpomněl, jak se tu kdysi proháněl v povětří s ostatními draky. Létal nad prstencem kontinentů, mezi nimiž ležel rozsáhlý oceán. Když se v něm občas po dlouhém dni rozhodl zchladit, vymýšlel při tom nové druhy rostlin a zvířat. Soutěžil s ostatními v tom, čí objev bude velkolepější a pestřejší, ale radoval se z každého krůčku v evoluci, ať už na něj přišel kdokoliv.

Podobný pocit zažil potom už jen jednou. Když po válce, která světadily nahoře zničila, vymýšlel pro Azeské Podmoří. Ne pro nic za nic ho umístil do samého srdce své milované domoviny. Pod vodu.

V dálce se vzedmuly mořské vlny a ukázaly své bílé čepice. Kerabrit uviděl kruhové portály, kterými by se Podmořané mohli v případě pohromy bezpečně dostat sem nahoru a zase zpět. Vypadalo to však, že je bohové uzavřeli. Složitá zařízení tu stála opuštěná a zbytečná jako písečné duny, které bůh viděl na západ odtud.

Kerabrit ale portály nepotřeboval. Jeho tělesnou schránku vodní sloupec rozdrtit nemohl. Pobídl Šestinohého dál od zpustošeného břehu, nad nesmírnou bouřící masu. Trhl uzdou a navedl nebeského koně proti hladině. Zvíře zaryčelo a vrhlo se doprostřed běsnícího živlu. Voda vystříkla do výšky a potom se nad nimi uzavřela. Šestinohé stvoření zamířilo skrz závoj vířících bublinek ke dnu, kde na ně čekala Bariéra, která oddělovala oceán od Podmoří. Rozložitá křídla, která oři tak skvěle sloužila ve vzduchu, se v mžiku změnila v daleko praktičtější ploutve.

Kati už museli pochopit, jaký úskok pro ně přichystali. Zajiště už dávno skončili s Vil a vydali se po stopách druhého boha. Dokázal si představit, jak teď hladově krouží nad oceánem a hledají místo, kde se ponořil. Nebo možná čekají, až projde Bariérou. Magický výboj, který tak vytvoří, je bude pálit v jejich citlivých nozdrách ještě o příštím slunovratu.

Kerabrit se šestinohým rozehnali hejno lesklých ryb a na malý moment se zamotali do závoje rubínově červených řas. Jeho oř by ovšem nenašel soupeře ani pod vodou. Sluneční světlo se brzy stalo jenom mlhavou vzpomínkou, kterou rychle vytlačovaly obrazy mořské hlubiny, osvětlené jemnou nafiálovělou září. Každým pohybem jedné ze šesti ploutví se blížili k Bariéře.

Bývalému drakovi připomínala velice hustou rybářskou síť. Skládala se z drobných světélkujících vlásků a v jejím matném přísvitu si hrály na schovávanou placaté ryby a podivní koryši s pokroucenými klepety.

Ten výjev malinko zahřál bohovo žalem svrasklé nitro. Láskyplně natáhl k jemné mřížce ruku a ona ho přijala s radostí dítěte, které vítá svého jediného rodiče. *Kde ses mi tak dlouho toulal? Stýskalo se mi.* Pohládl ji a pak se jí nechal pohltnout.

Co Bariéra jednou pohltila, nerada vracela zpět. Toužila kolébat svého stvořitele v náruči upletené z kouzel. Kdyby Kerabrit neznal každé vlákno této struktury, jenom těžko by ji přinutil, aby ho propustila na druhé straně. Stejně ho vyplivla jen neochotně. To by mohlo znamenat, že jeho pronásledovatele naopak uvězní ve svých útrobach navždy. Vítězoslavně se znovu nadechl vzduchu. Cítil, jak božskému oři pod ním rostou rozměrná křídla.

Kataklyzma, při kterém ze Souše téměř vymizel život, a stala se neobyvatelnou, způsobila vleklá válka, kterou vedli